

1. Já chtěl bych, Bo - že můj, mít sr - dce pl - né sí - ly, když

sly - ším po - zvá - ní, ať za te - bou se dám. Však

bo - jím se, že hřích mi bu - de při - liš mi - lý a

tou - hu po slá - vě že v so - bě ne - zdo - lám.

2. Dnes na to vzpomínám,
jak často jsem už slíbil,
že chci ti věrný být,
vždy ve službě tvé stát
a zabývat se tím,
co se tvé vůli líbí.
Však všechny sliby své
jsem zrušil mnohokrát.

3. Neumím vděčný být,
když požehnání dáš mně,
když radost přichází
a chvíle pokojné,
a zcela hluchý jsem,
když napomínáš vážně,
když smutek dopustíš,
znamení varovné.

4. Tak stále poznávám,
jak slabý jsem a prázdný,
jak sice snahu mám
hlas Boží vážně vzít,
však zcela stačí,
když jen někdo pohrozí mi,
a znovu upadám,
má slabost vítězí.

5. Jen tvoje moudrost ví,
co k službě sílu dává,
co sobce promění
a smutné potěší,
jen za tvé pomoci
se zastanu vždy práva
a věrnost pravdě tvé
nebude přítěží.

6. Tak jako prorokům
a apoštolům kdysi
i mně dej moudrost svou
a Ducha daruj sám,
ty, který v lásce své
a v moci nezměrný jsi,
i ve mně bezmocném
si vybuduj svůj chrám.